

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησίαν: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἰσθητικοὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ
1 ἰαννουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαν — Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

11 Σεπτεμβρίου 1877

τόμος τέταρτος

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ

Βγάψεις τὸ δῖππυχον τούτο μήμα;
Γαυναῖον ἀνδρα μῖα κρηαί,
Δαί γόν ἐφ' ὀβίσαι ἀγρίοι κῶμα;
Ἰτα ποχάκου ποταῖ βενθῖ.

Σε' βγάπω ζεία, πόσον δαυμάζει,
Με' γόν νομίμει γόνου Διός;
Μαυώγης οὔθος ἢ ὁ Τορσάμης,
Λαρωαῖ Παρίδος λαρωσός γός.

Ἰζζζζζζ Ποχουζιός,
Σε' πέρον γο' εἰσῖρραμμε, δαί λοχμῶ αἰγ'
να' φα' γο' οὐσίαν ὄφης. ἀέσοα γο' ἀζαβα-
δειοὶ μέτρον, δόφι νομίμει τὸ κηρόν
πρωιμῶρεον ὃς φα' εἰσῖρραμμετα, αἰγ' ὀβότι
ἐνατος εἶχος ἡμωσῶ, να' χεαχῶ ὃς ὀβ' κζῶ,
αἰβ' κζῶ, χεαῖ να' κζῶ.

Αἰ γάμης Μαυώγης Τορσάμης ἦσαν ἀνομοιο-
χέοι ὃς νοιῖρον μέτρον, ἦτο γο' εἰσῖρραμ-
ῖνος ποζυ' γο' δαύταρον γεκαῖσυχον, γο'
ὀδοσίον ζῖζ ποζυ' κηῖταρον ἦτο κηῖ

Συμοίεμα πόσον ἀνομοίον δὲ να' γάμωρε
ὄφης ἀγρίοσφρ να' γεαῖσφρ γο' εἰσῖρραμμεον
ἦτο Λιβαεῖν Λιβαεοσούχου, ἦτο ὀδοσί γο'
ἀναῖσφρ μαρεῖ ὃς γο' ὀδοσί ἦτο, ὄχι ὃς

Δόσχοι, αὐτὸν ἄλλ' ἔτι Ταλασίχον μίση
 δειλὸν χροῖός·
 εἰ ποσούτω εἰ δύνωσι καὶ καὶ βίβ' ἀρρήϊα
 πόδουσι δὲ ἀφ' ἑσῆς ἕρ' ἢν ὑποχρωῖν
Λεῖψ
Μενεῖ
 Ο. Μενεκορδάτου
 μόνον ἀφελείωσα· καὶ εἰς ἴσον πο
 γράμμα ἢν δὲ καὶ ἀντιμεταβίβ' ἴσ' ἀφ' ἑσῆς
 ἀφελείωσα, εἰ δὲ ἴσ' ἀφελείωσα, ἴσ' ἀφ' ἑσῆς
 καὶ ἴσ' ἀφελείωσα
 βασιλεὺς ἡγάπα δὲ ἴσ' ἀφελείωσα;
 καὶ εἰς ἴσον ἀφελείωσα μίση νεμεῖός,
 καὶ ἴσ' ἀφελείωσα ἴσ' ἀφελείωσα;
 λαμπροὶ πατρίδος γοῖ λαμπροῖς.

[Βλέπεις τὸ δίπηχον τοῦτο μνημα;
 Γενναῖον ἄνδρα μέσα κρατεῖ,
 Δὲν τὸν ἐφόδισεν ἄγριον κύμα,
 Οὔτε πολέμου ποτὲ βροντῆ.
 Σὲ βλέπω, ξένη, πόσον θαυμάζεις,
 Μὴ τὸν νομίξης γόνον υἱός;
 Μανώλης; οὗτος ἦν ὁ Τομπάζης,
 Λαμπρὰς πατρίδος λαμπρὸς υἱός.]

Φιλιππότης Πολυζωίδης,

Σὲ πέμπω τὸ ἐπίγραμμα, δὲν τολμῶ καὶ νὰ σὲ τὸ συστήσω ὅμως. Ἄφησα τὸ Ἀλεξανδρινὸν μέτρον, διότι νομίζω τὸ παρὸν προτιμώτερον εἰς τὰ ἐπιγράμματα, καὶ διότι ἕκαστος στίχος ἠμπορεῖ νὰ χαραχθῆ εἰς τὸ πλάτος τῆς πλάκας, χωρὶς νὰ κοπῆ.

Αἱ λέξεις Μανώλης Τομπάζης ἦσαν δυσκολοχώρητοι εἰς τοιοῦτον μέτρον· τοῦτο ἔβλαψεν ἴσως πολὺ τὸ δεύτερον τετράστιχον, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ κατώτερον τοῦ πρώτου.

Συμπέρανε πόσην δυσκολίαν θὲ νὰ λάβωμεν ὅταν θελήσωμεν νὰ γράψωμεν τὸ ἐπιτάφιον τοῦ Λιβερίου Λιβεροπούλου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀνάστημα μακρὸν ὡς τὸ ὄνομά του, ἔχι εἰς δίπηχον, ἀλλ' οὐδ' εἰς τετράπηχον μνημα θέλει χωρέσει.

Ἐν τασούτῳ ἂν δύνασαι νὰ κάμῃς κάμμειαν διόρθωσιν τοῦ ἀτελοῦς ἔργου μου θὰ ὑποχρεώσης
 Τρίτη τὸν φίλον σου
 πρῶτ. Α. Μαυροκορδάτον.

Μόλις ἐτελείωσα, καὶ ἀνοίγω τὸ γράμμα μου διὰ νὰ ἀντικαταστήσω τὸ ἐπόμενον τετράστι-

χον, ἀντὶ τοῦ δευτέρου, τὸ ὁποῖον δὲν μ' εὐχαριστεῖ·

Βαρετὰ πλάκα τί τὸν σκεπάξεις;
 Καὶ εἰς τὸν τάφον μ' α νεκρός
 Πάλιν Μανώλης ζῆ ὁ Τομπάζης,
 Λαμπρὰς πατρίδος υἱὸς λαμπρός.]

«Ἡ ἀνωτέρω ἀφελῆς ἐπιστολὴ τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ἐγράφη ἐν Ἰδρᾷ, ἐν ἔτει 1831. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ἐπίγραμμα εἶνε γεγραμμένον, μὲ μικρὰν τινα μεταλλαγὴν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτου Μανώλη Τομπάζη, κειμένου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πόρου, ἔχει δὲ ὡς ἀκολούθως·

• Βλέπεις τὸ δίπηχον τοῦτο μνημα;
 Γενναῖον ἄνδρα μέσα κρατεῖ,
 Δὲν τὸν ἐφόδισεν ἄγριον κύμα,
 Οὔτε πολέμου σκληροῦ βροντῆ.
 Βαρετὰ πλάκα τί τὸν σκεπάξεις;
 Καὶ εἰς τὸν τάφον μέσα νεκρός
 Πάλιν Μανώλης ζῆ ὁ Τομπάζης,
 Λαμπρὰς πατρίδος υἱὸς λαμπρός.
 ΑΩΑ' Μαῦου ΙΕ'.

Σ. τ. Δ. »

Ἐν ἔτει 1830 ἡ ἔκτασις ὄλων τῶν σιδηρῶν δρόμων τοῦ κόσμου ἀνήρχετο εἰς 332 χιλιομέτρα, ἐν ἔτει 1860 εἰς 106, 886, ἐν ἔτει 1870 εἰς 221, 980 καὶ ἐν ἔτει 1875 εἰς 295, 783. Ὁ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς σιδηροῦς δρόμος, ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι· ὑπάρχων, εἶνε 12 χιλιομέτρων.